

„Прва љубав“, Мирослав Антић

Ево једне лепе збирке песама од нашег драгог пријатеља који брине о нама – деци, другачије него тата и мама, родбина или наставници у школи.

Свако од нас се пронашао у неком стиху. Није то ни чудно јер као што рече Мика Антић: „Ову књигу нисам написао ја. Помогла су ми сва деца коју сам познавао. Истина, нико ми није диктирао стихове, нико бирао или дописивао нове речи, али су сви били присутни кад сам записивао ове песме, биле су присутне детиње очи, њихове тајне, њихове најлепше љубави и снови.“

Песник добро разуме дечију душу, осећања, страхове и радости. Његов савет је да свако од нас има свој циљ и да се избори са свим препрекама и дохвати своју „плаву звезду“, да чувамо дечије тајне, да нам јастуци буду савезници јер они неће проговорити о сузама и непроспаваним ноћима. Треба прерасти дечије несташлуке јер, ево – чека нас већ први корзо, игранка... Јесте, данас је то више дружење на даљину: мање се шета, гурка и прича – више се куцка и зврчка. Свеједно, сви ћемо ипак, једном заиграти танго, валцер, твист или хип - хоп, а онда:

„Збогом, оловни војници!
Збогом, детињство са кикама и плавом машном!
Збогом, све оно што је било јуче!
Добро нам дошло све ово што је испред нас!“

Журимо да порастемо, па се правимо важни, иако наиђу неки чудни дани када нас из огледала посматра неко други – са крилима уместо руку и образа румених. Више нисмо деца, али нисмо ни одрасли:

„Некакво зрно злата почне у срцу да жуљи.
Стидљивост нека у теби тихо се засмејуљи.“

Ето је иза ћошка - прва љубав непозвана стиже:

„Она је најлепша љуљашка између радости и самоће
Кад се највише хоће - а нико не зна шта хоће.“

Кад младост дође - у њу стану све боје овог света. И ништа не смета што је
около мрачно и сиво, што је свет тмуран:

„Добро је зато што постоје
И ове моје лепше боје.“

„Кад тмурно изгледа свет око мене,
У мени букти сто ватромета
Некаквог шареног и лепшег света.“

И пожелимо да одлетимо, добијемо снагу и кренемо у авантуру.

„Неко оде за птицама.
Неко падне чим се вине.“

И опет те симпатије и љубави не дају мира: немирни погледи, грицкање ноктију, тајне цедуље, чуперак нечије косе... збрка у глави.

„Реци ми зашто
С тобом у ходу
Одједном данас
Говорим тише
И зашто мисли
Некуд оду,
Па само трепћем
И ништа више?“

Пребродили смо младалачку несигурност, опростили смо се са једним лепим раздобљем живота – завршило се наше велико детињство.

„После детињства шта се све мења?
Опет се скупљају снови и снови.
Између звезда и камења
Јастук кроз живот и даље плови.
Само је нешто тежа глава:
Мање се сања – више се спава.“

Идемо у сусрет новим дружењима, новим обавезама и разонодама. Нисмо више наивни, све боље разумемо живот. Трудимо се да изаберемо прави пут и да што мање скрећемо на споредне путиће.

На мене је најјачи утисак оставила песма:

„ОПОМЕНА“

Важно је, можда, и то да знамо:

Човек је жељен тек ако жели.

И ако себе целога дамо,

Тек тада и можемо бити цели.

Сазнаћемо – тек ако кажемо

Речи искрене, истоветне.

И само онда кад и ми тражимо,

Моћи ће неко и нас да сретне.

У неколико стихова стало је много животне мудрости.
Будимо искрени, несебични, срдачни и драги! Кренимо у сусрет људима – дружимо се и
уживајмо у животу! Сачувајмо бар мали део дечије радости и несташлука и
бићемо срећнији!